

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: Justyna Osiewała-Wawrowska

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.755,33 zł (pięć tysięcy siedemset pięćdziesiąt pięć złotych trzydzieści trzy grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 4.875,60 zł (cztery tysiące osiemset siedemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 16 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 879,73 zł (osiemset siedemdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt trzy grosze) od dnia 17 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.217 zł (trzy tysiące dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 250,07 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych siedem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 51/22

UZASADNIENIE

W dniu 17 grudnia 2021 roku powód T. B., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...).U. S.A. w W. powództwo o zasądzenie: kwoty 4.478,80 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego po szkodzie w pojeździe D. oraz kwoty 396,80 zł z tytułu zwrotu kosztów holowania po szkodzie w pojeździe D., obie kwoty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty,

a także kwoty 879,73 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego po szkodzie w pojeździe R. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 13 grudnia 2019 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki D. o nr rej. (...) stanowiący własność A. Z.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. Niezwłocznie po szkodzie poszkodowany podjął starania mające na celu wynajęcie auta zastępczego. Samochód ten został wynajęty w dniu 14 grudnia 2019 roku i był użytkowany do dnia 7 lutego 2020 roku. Jednocześnie już w dacie szkody została ona zgłoszona pozwanemu, którego powód poinformował dodatkowo o zamiarze rozpoczęcia najmu auta poszkodowanemu, a także poprosił o przesłanie danych podmiotu, który mógłby taki najem zorganizować. W odpowiedzi pozwany w dniu 17 grudnia 2019 roku przesłał powodowi ofertę zawierającą jedynie same stawki najmu. Do czasu zakończenia najmu pozwany nie przekazał żadnych innych informacji, nie skontaktował się również z poszkodowanym celem podmiany samochodu

zastępczego. Odnośnie długości najmu pełnomocnik wyjaśnił, że samochód był naprawiany w (...), które otrzymało wycenę dopiero w dniu 22 stycznia 2020 roku. Dodał, że z tytułu najmu została wystawiona faktura na kwotę 8.218 zł. W dniu 16 marca 2021 roku powód wystąpił do pozwanego o zapłatę w/w sumy, a także kwoty 888,80 zł z tytułu holowania samochodu D.. W odpowiedzi pozwany wypłacił kwotę 3.739,20 zł z tytułu najmu oraz 492 zł za holowanie. Ubezpieczyciel zweryfikował stawkę za najem z kwoty 147,60 zł do kwot 110 i 65 zł, a także okres najmu z 55 do 44 dni.

Odnośnie szkody w pojeździe marki R. pełnomocnik podniósł, że miała ona miejsce w dniu 10 października 2019 roku i także jej sprawca posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Wskazał, że w dniu 2 grudnia 2019 roku powód skierował do pozwanego informację o zamiarze wynajęcia poszkodowanemu samochodowi zastępczego, a także prośbę o przesłanie danych podmiotu, który mógłby najem zorganizować. Pomimo złożonego zapytania ubezpieczyciel nie podjął żadnego kontaktu w tej sprawie. Sam najem przypadła na okres od dnia 3 do dnia 12 grudnia 2019 roku, a z jego tytułu powód wystawił fakturę na kwotę 1.709,98 zł, którą w dniu 17 marca 2021 roku przesłał pozwanemu. W odpowiedzi pozwany przyznał kwotę 830,25 zł kwestionując wysokość stawki najmu i weryfikując ją z kwoty 190 zł brutto do kwoty 92,25 zł. Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, że powód nabył wierzytelności względem pozwanego w drodze umów cesji.

(pozew k. 4-10)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu w zakresie szkody w pojeździe marki D. pełnomocnik wyjaśnił, że pozwany zweryfikował stawkę najmu do kwot 110 zł netto za pierwsze 4 dni najmu i 65 zł netto za pozostały okres, a także okres najmu do 44 dni, co miało związek ze zwłoką serwisu naprawczego w zgłoszeniu dodatkowego rozmiaru szkody. Wskazał, że powód został poinformowany o zasadach organizacji najmu samochodu zastępczego oraz o akceptowalnych stawkach najmu w przypadku nieskorzystania z propozycji ubezpieczyciela. Poszkodowany nie zdecydował się jednak skorzystać z oferty pozwanego, czym przyczynił się do zwiększenia rozmiarów szkody. Odnosząc się do kosztów holowania pełnomocnik podniósł, że stawka powoda ma zawyżony charakter i nie występuje na rynku lokalnym. Ponadto zakwestionował opłatę za obsługę w dzień wolny od pracy, jako nie pozostającą w związku przyczynowym ze szkodą.

W zakresie szkody w pojeździe R. pełnomocnik wyjaśnił z kolei, że pozwany zweryfikował wyłącznie stawkę najmu do kwoty, za którą oferował poszkodowanemu wynajęcie auta zastępczego.

(odpowiedź na pozew k. 63-83)

W toku postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 109-112, k. 157-158, pismo procesowe k. 115-120v., k. 152-153, k. 162-163, k. 208-210)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 października 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki R. o nr rej. (...), którego właścicielem jest T. K..

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka T. K. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 kwietnia 2022 roku – k. 111, okoliczności bezsporne)

W dniu 3 grudnia 2019 roku T. K. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego, na mocy której wynajął samochód marki F. (...). Cena bazowa najmu wyniosła 110 zł brutto (stawka dla klasy pojazdu C, a więc tożsamej z

klasą uszkodzonego pojazdu), natomiast cena końcowa 190 zł brutto. Wzrost ceny był podyktowany wykupieniem usługi zniesienia udziału własnego w szkodzie całkowitej i częściowej. W związku z umową poszkodowany upoważnił powoda do zaciągania wszelkich informacji dotyczących przedmiotowej szkody.

Tego samego dnia powód zawarł z T. K. umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego w stosunku do wszystkich osób i podmiotów odpowiedzialnych za szkodę w pojeździe marki R. o nr rej. (...). Przedmiotową wierzytelność cedent przelał na rzecz powoda.

Poszkodowany był zainteresowany najmem bezgotówkowym, który nie wiązał się z angażowaniem własnych środków pieniężnych.

(zeznania świadka T. K. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 kwietnia 2022 roku – k. 111, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 44, cennik k. 45, umowa cesji wierzytelności k. 46, oświadczenie k. 47)

W wiadomości email z dnia 2 grudnia 2019 roku powód poinformował pozwanego, że ma zamiar wynajmować pojazd zastępczy poszkodowanemu. Wskazał, że jeśli ubezpieczyciel ma zamiar zaoferować pojazd zastępczy prosi o kontakt w tej sprawie ze wskazaniem podmiotu, który najem może przeprowadzić /kontynuować, a także o przesłanie regulaminu takiej wypożyczalni. Na koniec zastrzegł, że w przypadku braku przekazania rzeczonych informacji w ciągu 24 godzin rozpocznie najem wg zasad S..pl do zakończenia procesu likwidacji szkody. Z uwagi na brak reakcji ze strony ubezpieczyciela w wiadomości z dnia 3 grudnia 2019 roku powód powiadomił go o rozpoczęciu wynajmu pojazdu zastępczego, przesyłając cesję.

Pozwany nie odpowiedział na przedmiotowe wiadomości email.

(wydruk wiadomości email k. 40-40v., k. 41, okoliczności bezsporne)

W dniu 16 marca 2021 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 8.218 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 55 dni (8.118 zł) oraz z tytułu obsługi w dzień wolny od pracy (100 zł), z terminem płatności do dnia

30 marca 2021 roku. Pismem doręczonym tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty wynikającej z wystawionego dokumentu księgowego.

Decyzją z dnia 31 marca 2021 roku pozwany powiadomił powoda

o przyznaniu odszkodowania w wysokości 830,25 zł brutto z tytułu najmu pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu wyjaśnił, że uznał 9-dniowy okres najmu wskazany

w fakturze, zweryfikował natomiast stawkę najmu do kwoty 92,25 zł brutto, dodając, że poszkodowany był informowany o akceptowalnych stawkach najmu oraz proponowano mu udostępnienie auta zastępczego na czas likwidacji szkody.

(decyzja k. 38-38v., wezwanie do zapłaty k. 42, faktura k. 43, okoliczności bezsporne)

W dniu 13 grudnia 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki D. o nr rej. (...), którego właścicielem jest A. Z.. Po kolizji przedmiotowy pojazd nie był jezdny

i został przetransportowany przez powoda do miejsca zamieszkania poszkodowanego. Następnie w dniu 16 grudnia 2019 roku auto zostało odholowane do serwisu.

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka A. Z. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 kwietnia 2022 roku – k. 110, protokół transportu pojazdu j. 29, k. 31, okoliczności bezsporne)

W dniu 14 grudnia 2019 roku (sobota) A. Z. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego, na mocy której wynajął samochód marki F. (...). Cena bazowa najmu wyniosła 90 zł brutto (stawka dla klasy pojazdu B, a więc tożsamej z klasą uszkodzonego pojazdu), natomiast cena końcowa 150 zł brutto. Wzrost ceny był podyktowany wykupieniem usługi zniesienia udziału własnego w szkodzie całkowitej i częściowej. Dodatkowo powód naliczył dodatkową opłatę w wysokości 100 zł z tytułu obsługi w dzień wolny od pracy.

Tego samego dnia powód zawarł z A. Z. umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego/holowania w stosunku do wszystkich osób i podmiotów odpowiedzialnych za szkodę w pojeździe marki D. o nr rej. (...). Przedmiotową wierzytelność cedent przelał na rzecz powoda.

Oferta najmu od powoda została poszkodowanemu przedstawiona w serwisie naprawczym.

(zeznania świadka A. Z. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 kwietnia 2022 roku – k. 110, umowa cesji wierzytelności k. 32, k. 36, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 34, cennik k. 35, oświadczenie k. 37)

Jeszcze w dacie szkody powód przesłał pozwanemu druk zgłoszenia szkody, cesję oraz protokół holowania. Poinformował ponadto, że za ma zamiar wynajmować pojazd zastępczy poszkodowanemu na cały czas likwidacji szkody wskazując, że jeśli pozwany chce zaproponować auto zastępcze to prosi o pilny kontakt pod podany nr telefonu, poprosił także o przesłanie regulaminu wypożyczalni, która będzie realizować najem.

W odpowiedzi, w wiadomości email z dnia 17 grudnia 2019 roku pozwany poinformował powoda o zasadach najmu samochodów zastępczych, w tym o akceptowalnych stawkach za najem (w przypadku samochodów klasy B wynosiły one 65 zł netto dla najmu powyżej 7 dni).

W wiadomości z dnia 2 stycznia 2020 roku powód powiadomił ubezpieczyciela, że poszkodowany dysponuje już samochodem zastępczym, ponadto poprosił o przesłanie wyceny szkody, wskazanie wypożyczalni w Ł., która wynajmie auto po wskazanych stawkach oraz o przesłanie wszelkich dokumentów związanych z najmem.

Dalsza korespondencja stron dotyczyła przesłania wyceny przez ubezpieczyciela, w zakresie której monity powód/serwis naprawczy składał w dniach 11, 13 i 22 stycznia 2020 roku. W ocenie powoda wycena ta została przekazana dopiero w dniu 22 stycznia 2020 roku, z kolei pozwany podnosił, że pierwszy raz przesłał ją w dniu 9 stycznia 2020 roku.

Poszkodowany w okresie wynajmu kontaktował się z serwisem naprawczym i otrzymał wówczas informację, że ze strony ubezpieczyciela przez długi czas nikt nie przyjeżdżał na oględziny.

(zeznania świadka A. Z. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 kwietnia 2022 roku – k. 110, wydruk wiadomości email k. 20-20v., k. 22, k. 24-24v., k. 25-26v., k. 121-122, k. 147, k. 151, zgłoszenie szkody k. 21, informacja na temat najmu k. 23-23v.)

W dniu 16 marca 2021 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 8.218 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 55 dni (8.118 zł) oraz z tytułu obsługi w dzień wolny od pracy (100 zł), z terminem płatności do dnia 30 marca 2021 roku. W tej dacie powód wystawił także dwie faktury z tytułu holowania na kwoty 471,10 zł i 417,70 zł. Pismem doręczonym tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot wynikających z wystawionych dokumentów księgowych.

W harmonogramie do szkody powód m.in. wskazał, że oczekiwanie na wycenę przypadało na okres od dnia 16 grudnia 2019 roku do dnia 22 stycznia 2020 roku, zaznaczając, że w dniach 11 i 17 stycznia 2020 roku przysyłał monit w tej kwestii.

Decyzją z dnia 30 marca 2021 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu odszkodowania w wysokości 3.739,20 zł brutto z tytułu najmu pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu wyjaśnił, że zweryfikował czas najmu do 44 dni uznając za zasadny okres: od dnia 14 grudnia 2019 roku (rozpoczęcie najmu) do dnia 9 stycznia 2020 roku (data wysłania wyceny) oraz od dnia 22 stycznia 2020 roku (data otrzymania kosztorysu serwisowego) do dnia 7 lutego 2020 roku (zakończenie najmu).

Wskazał, że okres od dnia 10 stycznia do dnia 22 stycznia 2020 roku został wykluczony z uwagi na zbyt długą zwłokę leżącą po stronie serwisu naprawczego w zgłoszeniu dodatkowego rozmiaru szkody. Odnośnie stawki za najem podniósł, że do dnia 17 grudnia 2019 roku włącznie uznał stawkę 110 zł netto mającą rynkowy charakter, natomiast za pozostały okres stawkę 65 zł netto zgodnie z przesłaną instrukcją. W przypadku holowania uznana została natomiast stawka 246 zł za każde holowanie, odpowiadająca stawkom obowiązującym na rynku lokalnym.

(decyzja k. 17-18, harmonogram do szkody k. 19-19v., wezwanie do zapłaty k. 27, faktura k. 28, k. 30, k. 33, okoliczności bezsporne)

Samochód marki D. po kolizji nie był jezdny – uszkodzenia skutecznie eliminowały go z ruchu drogowego.

W przypadku skutecznego dostarczenia kosztorysu naprawy przez pozwanego w dniu 9 stycznia 2020 roku, uzasadniony czas naprawy wyniósłby 44 dni.

W przypadku dostarczenia kosztorysu w dniu 22 stycznia 2022 roku, czas ten wyniósłby 55 dni.

Stawka dobową za wynajem pojazdu zastępczego w formie bezgotówkowej w 2019 roku w segmencie B mogła wynosić od około 121,95 zł netto do około 178,04 zł netto.

Dla pojazdów do 3,5 tony stawka za 1 km holowania wynosi od około 1 zł do około 6,50 zł netto. Stawka za załadunek i rozładunek mieści się w granicach od około 100 zł do około 450 zł netto. Ryczałt miejski wynosi od 350 zł do 450 zł netto.

Koszty usług określone w fakturach wystawionych przez powoda nie wykraczają poza stawki obserwowane wśród innych podmiotów świadczących podobne usługi, działających na rynku lokalnym.

(opinia biegłego sądowego k. 176-197)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadków. Depozycje te były logiczne i spójne, korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, ponadto ich wiarygodność nie była podważana przez stronę pozwaną. Wobec powyższego Sąd przyjął, iż odpowiadają one prawdzie i mogą stanowić w pełni podstawę czynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Sąd oparł się ponadto na opinii biegłego sądowego K. K.. Opinia biegłego była rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. W pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. Po wydaniu opinii strony nie wniosły o jej uzupełnienie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.).

W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzeń komunikacyjnych z dnia 10 października i 13 grudnia 2019 roku, w wyniku których uszkodzeniu uległy samochody marki R. i D.. Do obu zdarzeń drogowych doszło z winy osób ubezpieczonych w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotowe szkody. Pozwany nie kwestionował także uprawnień poszkodowanych do wynajęcia pojazdu zastępczego oraz okresu najmu.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła wyłącznie stawka dobową za najem, a na gruncie szkody w pojeździe D. także wysokość stawki za holowanie, długość najmu i zasadność opłaty za obsługę w dni wolne od pracy.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe

i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności przypomnienia wymaga, że na gruncie obu szkód powód informował pozwanego o zamiarze wynajęcia poszkodowanym samochodem zastępczym, prosząc jednocześnie o wskazanie podmiotu, który w imieniu ubezpieczyciela zorganizowałby najem auta zastępczego oraz o przesłanie regulaminu wypożyczalni. W przypadku szkody z dnia

10 października 2019 roku pozwany w ogóle nie zareagował na przesłaną wiadomość, wobec czego w dniu 3 grudnia 2019 roku powód powiadomił go o rozpoczęciu najmu auta zastępczego. Wprawdzie pozwany podnosił, że informację na temat najmu przesłał poszkodowanemu bezpośrednio po zaistnieniu szkody, niemniej jednak zwrócić należy uwagę, że z dokumentów w aktach szkodowych nie wynika, że wiadomość email datowana na dzień 16 października 2019 roku faktycznie zawierała informacje w przedmiocie najmu pojazdu (o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia sam wydruk z poczty email bez powiązania go z konkretną wiadomością nie dowodzi niczego ponad to, że w danej dacie została wysłana wiadomość z poczty email choćby nie zawierająca żadnej treści). Sam poszkodowany zaprzeczał z kolei, aby jakiegokolwiek informacji na temat najmu otrzymał od ubezpieczyciela. Niezależnie od powyższego, nawet gdyby hipotetycznie założyć, że pozwany faktycznie przesłał pismo z dnia 16 października 2019 roku T. K., czego jednak w sprawie Sąd nie przyjmuje, należy mieć na uwadze, że miałyby to miejsce niemal 2 miesiące przed rozpoczęciem najmu. Poszkodowany mógł zatem nie pamiętać tego faktu zwłaszcza, że w owym okresie kwestia najmu zapewne nie znajdowała się w orbicie jego zainteresowań. Brak jest jednocześnie racjonalnego wytłumaczenia postawy pozwanego, który po otrzymaniu od powoda rzeczonych informacji o zamiarze wynajęcia auta zastępczego, a następnie o wynajęciu takiego pojazdu, przejawia całkowitą bierność i pozostawia obie te wiadomości bez odpowiedzi. Z kolei na gruncie szkody z dnia 13 grudnia 2019 roku pozwany co prawda przesłał powodowi informację na temat zasad najmu pojazdu zastępczego, to jednak była ona ogólnikowa, sprowadzała się do podania akceptowalnych stawek najmu oraz zapewnień, że najem nie łączy się z dodatkowymi opłatami. Przekazane informacje nie poddają się jednak jakiegokolwiek weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki pozwanego miały realny charakter (pozwany nie załączył umów, które łączą go z podmiotami świadczącymi usługi najmu pojazdu, regulaminów, czy też cenników wypożyczalni), nie sposób także ustalić, czy zapewnienia czynione przez pozwanego znajdowały potwierdzenie w rzeczywistości. W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowanego o oferowanych przez niego warunkach najmu. Istotne jest również podkreślenie, że na gruncie obu szkód nie istniały żadne obiektywne przeszkody, aby pozwany zwrócił się do powoda o przesłanie przedmiotowych umów najmu, a następnie, aby dokonał weryfikacji ich postanowień. W konsekwencji zdaniem Sądu nie można stawiać poszkodowanym zarzutu, że nie współpracowali z ubezpieczycielem w celu minimalizacji rozmiaru szkody. Jak wyjaśnił bowiem Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia 19 lipca 2019

roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowany jest już najemcą auta zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, tak aby poszkodowany mógł je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego, ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności przez ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W niniejszej sprawie A. Z. i T. K. zostali pozbawieni prawa do weryfikacji przyjętej od powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności, tak w zakresie stawki głównej,

jak i opłat dodatkowych za zniesienie udziału własnego w szkodzie. Pozwany poprzestając na ogólnikowej i do tego nieprecyzyjnej informacji odnośnie akceptowalnej stawki najmu, a także ignorując wiadomości przesłane przez powoda, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nieuczciwie w stosunku do poszkodowanych, którzy ponieśli szkodę nie z własnej winy. Dlatego też Sąd uznał, że pozwany po pierwsze możliwości weryfikowania stawek przyjętych przez powoda, po drugie prawa do ich późniejszego kwestionowania. Bez znaczenia jest przy tym okoliczność, że poszkodowani zaakceptowali ofertę powoda bez porównania jej z innymi ofertami, skoro – co wynika z opinii biegłego sądowego – stawki stosowane przez powoda mieszczą się w granicach stawek rynkowych. Wprawdzie należy dopuścić możliwość, że pozwany za niską stawkę mógł zaproponować najem na tożsamy, bądź nawet lepszych warunkach, niż te, które przedstawił powód i wówczas kontynuowanie najmu po wyższej cenie nie znajdowałoby ekonomicznego uzasadnienia, rzecz jednak w tym, że pozwany nawet nie starał się wykazać, że tego typu sytuacja miała miejsce na gruncie niniejszej sprawy. Wszak, o czym była już mowa, ubezpieczyciel, choć dysponował wiedzą na temat wynajęcia przez poszkodowanych auta zastępczego od powoda, nie przedstawił żadnej informacji, która pozwalałaby im na porównanie jego oferty z propozycją T. B.. Końcowo przypomnienia wymaga, że stosowana przez powoda stawka najmu została wykazana w odpowiedni sposób, powód przedłożył bowiem umowę najmu wraz z cennikiem, a także fakturę VAT. Jak wskazał zaś Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 29 kwietnia 2019 roku (XIII Ga 1307/18, L.) w sytuacji, w której poszkodowany najmuje pojazd zastępczy na wolnym rynku i najem ten jest udokumentowany, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar dowodu, że taka stawka jest nierynkowa i zawyżona (tak również SO w Łodzi

w wyroku z dnia 22 lipca 2019 roku, XIII Ga 1543/18, L.).

O czym była mowa pozwany kwestionował również okres najmu na gruncie szkody w samochodzie D., przy czym sporna była wyłącznie data przesłania serwisowi naprawczemu kosztorysu naprawy, z którą pozwany wiązał uzasadniony okres najmu. Pozwany wywodził, że miało to miejsce pierwotnie w dniu 9 stycznia 2020 roku, a następnie w dniu 13 stycznia 2020 roku, kiedy to kosztorys został ponownie przesłany. Powód podniósł z kolei, że serwis otrzymał żadaną dokumentację dopiero w dniu 22 stycznia 2020 roku pomimo, że monity w tej sprawie były wysyłane od dnia 2 stycznia 2020 roku. Odnosząc się do powyższego sporu wskazać należy, że obie strony przedłożyły stosowną dokumentację na potwierdzenie własnych twierdzeń. I tak powód załączył kopie wiadomości email, które zostały przesłane pozwanemu, z których wynika nie tylko, data i godzina ich wysłania, ale również treść samej wiadomości (k. 24 email z dnia 2.01.2020, k. 25 email z dnia 22.01.2020, k. 122 email z dnia 13.01.2020). Dodatkowo w aktach szkody znajduje się wiadomość email w tej sprawie wysłana do pozwanego w dniu 11 stycznia 2020 roku. Powyższe pozwoliło ustalić w sposób niebudzący jakichkolwiek wątpliwości, że pozwany w okresie od dnia 2 stycznia do dnia 22 stycznia 2020 roku aż czterokrotnie (!!!) był proszony o przesłanie kosztorysu naprawy. Z drugiej strony pozwany złożył do akt sprawy wydruki z własnego systemu, z których wynika,

że w dniach 9 stycznia 2020 roku (jednokrotnie) i 13 stycznia 2020 roku (dwukrotnie) przesyłał wiadomości email na adresy: (...), (...), (...) Rzecz w tym, że z wydruków tych nie wynika, co zawierała w sobie każda z tych wiadomości, tj. czy w ogóle i jaka była jej treść, czy były do niej załączone jakiegokolwiek dokumenty. Wydruki te potwierdzają wyłącznie sam fakt przesłania wiadomości email na 3 różne adresy należące do serwisu naprawczego, co jednak jest niewystarczające do wykazania prawdziwości twierdzeń pozwanego. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że w przypadku poczty email wykazanie, co zawierała dana wiadomość nie nastęrcza większych trudności. Dobitnie pokazał to powód, który przedłożył szczegółowo każdą z wiadomości, na którą się powołuje. Oczywiście jest również, że skoro powód udowodnił swoje twierdzenie, tj. że kilkakrotnie ubezpieczyciel był wzywany do przesłania kosztorysu naprawy, a jednocześnie zaprzeczał, aby taki dokument serwis otrzymał przed dniem 22 stycznia 2020 roku, to pozwanego

obciążała powinność wykazania, że wraz z wiadomościami email, na które się powołuje, przesłana została żądana dokumentacji, jeśli z faktu tego chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Z przyczyn omówionych wyżej uznać należy, że powinności tej pozwany sprostać nie zdołał, co prowadzi do wniosku, że na gruncie szkody z dnia 13 grudnia 2019 roku uzasadniony był okres 55 ni najmu. Na powyższe dodatkowo wskazuje opinia biegłego sądowego (ta została wydana wariantowo w zależności od tego, czy pozwany przesłał kosztorys w dniu 9 stycznia, czy też w dniu 22 stycznia 2020 roku).

W ocenie Sądu powód był także uprawniony do naliczenia opłaty za obsługę w dzień wolny od pracy. Wszak potrzeba wynajęcia auta zastępczego powstała wskutek zdarzenia drogowego, którego poszkodowany nie był w stanie przewidzieć. Skoro zaś był on zmuszony wynająć auto zastępcze w sobotę, to koszty z tym związane wchodzą w zakres poniesionej przez niego szkody.

Wreszcie powód był również uprawniony do żądania zwrotu kosztów holowania pojazdu. Przypomnienia wymaga, że koszty te biegły sądowy uznał za w pełni zasadne, pojazd marki D. nie był bowiem jezdny po szkodzie, a ich wysokość – wbrew wywodom pozwanego – miała rynkowy charakter. Koszty te zostały przy tym wykazane stosowanymi dokumentami księgowymi.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.755,33 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 4.875,60 zł od dnia 16 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 879,73 zł od dnia 17 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie termin wymagalności świadczenia wynikał z wystawionych i przedstawionych przez powoda pozwanemu do zapłaty faktur, przy czym powód żądał odsetek od dat późniejszych wobec czego powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.217 zł obejmującą opłatę sądową od pozwu – 400 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 1.800 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz zaliczkę na biegłego – 1.000 zł.

Ponadto na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 250,07 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.